

СТОЛІТНІЙ А. В.,
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри кримінального процесу
та криміналістики
(Інститут права імені
Володимира Сташиса
Класичного приватного університету)

КАЛАНЧА І. Г.,
аспірант кафедри кримінального права,
процесу та криміналістики
(ПВНЗ «Європейський університет»),
прокурор
(Кельменецька місцева прокуратура
Чернівецької області)

УДК 343.1

ДОКУМЕНТИ РЕАГУВАННЯ ЗА НОВИМ ЗАКОНОМ УКРАЇНИ «ПРО ПРОКУРАТУРУ»

У статті досліджено проблемні питання форм реалізації органами прокуратури наглядових повноважень в умовах реформування. Запропоновано вирішення проблеми неправильного оформлення «діалогу» прокуратури та піднаглядних органів держави шляхом уніфікації практики надання єдиного документа реагування – вказівки. Розроблено типові зразки документів реагування.

Ключові слова: прокурор, документи реагування, реформування, вказівка.

В статье исследованы проблемные вопросы форм реализации органами прокуратуры надзорных полномочий в условиях реформирования. Предложено решение проблемы неправильного оформления «диалога» прокуратуры и поднадзорных органов государства путем унификации практики предоставления единого документа реагирования – указания. Разработаны типовые образцы документов реагирования.

Ключевые слова: прокурор, документы реагирования, реформирование, указание.

The problematic issues of realization prosecutor's supervisory powers forms in terms of reform have been investigated in the article. A solution to the problem of improper design of "dialogue" between the prosecution and supervised by the state authorities has been offered. It can be done by means of unifying practice of a single response document – guidelines (prescript). Typical examples of response documents have been developed.

Key words: prosecutor, response documents, reform, guidelines (prescript).

Вступ. Сучасний етап розвитку України характеризується проведенням масштабних перетворень, спрямованих на утвердження демократії та розбудову правової держави. Одним із головних завдань є забезпечення законності, захисту прав і законних інтересів грома-

дян, верховенства права, що зумовлює потребу в реформуванні ключових державних правоохоронних інституцій, зокрема й органів прокуратури.

На виконання зобов'язань України перед Радою Європи щодо прийняття нового законодавства, яке регулюватиме роботу органів прокуратури, відповідно до європейських стандартів 14 жовтня 2014 р. Верховна Рада України прийняла Закон України «Про прокуратуру» № 1697-VII (далі – Закон), яким суттєво змінено правові засади організації й діяльності прокуратури України, її систему, а також переосмислено основні напрями роботи (функції). Одним із найбільш «проблемних» питань, вирішених Законом, стала ліквідація «загального нагляду» органів прокуратури, що мало наслідком скасування низки документів реагування прокурора.

На сьогодні більше ніж річна практика застосування Закону ілюструє суттєві проблеми практичного правозастосування, однією з яких є неправильна практика оформлення «діалогу» прокуратури та піднаглядних органів держави, спричинена скасуванням документів реагування.

Постановка завдання. Метою статті є дослідження актів прокурорського реагування в контексті реформування й уніфікації неоднорідної практики внесення документів реагування, виявленої в процесі створення місцевих прокуратур.

Результати дослідження. Нагляд – одна з базових форм діяльності органів прокуратури. У межах європейського шляху розвитку держави Петром I у 1722 р. засновано діючу модель прокуратури як органу, що наглядає за діяльністю сенату й колегій, щоб «не порушувалася воля його величності» [6, с. 1]. У радянський період у Положенні про прокурорський нагляд в УСРР, затвердженому ВУЦВК 28 червня 1922 р., закріплювалося заснування прокуратури в інтересах правильної постановки боротьби зі злочинністю та здійснення нагляду за дотриманням законів. Закон СРСР «Про прокуратуру СРСР» уперше закріпив термін «загальний нагляд» [8, с. 244]. Наглядові функції прокуратури визначено також у Конституції України (нагляд за дотриманням і застосуванням законів до 14 жовтня 2014 р. існував на підставі п. 9 перехідних положень Основного Закону України) [1, с. 4] та попередньому Законі України «Про прокуратуру» від 5 листопада 1991 р. [3, с. 1].

Від самого початку існування прокуратура здійснювала функцію нагляду, який передбачав реагування на будь-які порушення встановлених правил, від кого б вони не виходили, з метою їх усунення. Відтак реагування на порушення, виявлені під час нагляду, є притаманною рисою вказаного органу, яку закладено історично й функціонально.

Прокуратура не наділяється адміністративно-владними повноваженнями щодо піднаглядних органів і їх посадових осіб під час здійснення нагляду. Тому в разі виявлення фактів порушення законів або видання незаконних актів прокурор самостійно не може усунути порушення закону чи скасувати незаконний акт, а також самостійно застосувати до особи, яка допустила таке порушення, заходи впливу (притягнути до адміністративної чи дисциплінарної відповідальності). Однак залишити виявлене правопорушення без уваги прокурор не має права (сьогодні це стосується органів, щодо яких здійснюється нагляд).

У межах реагування на факт порушення закону прокурор зобов'язаний звернутись до компетентних органів і посадових осіб із вимогою про їх усунення та притягнення до відповідальності винних осіб, що реалізується шляхом винесення відповідного документа, іменованого актом прокурорського реагування.

Нормативне визначення вказаного поняття відсутнє як у чинному Законі, так і в попередньому, однак цю прогалину врегульовано на теоретичному рівні. На думку І.І. Крилової, акт прокурорського реагування – це офіційно оформлений у письмовій формі зовнішній прояв реалізації органами прокуратури своїх повноважень, виданий у встановленому законом порядку та спрямований на запобігання чи припинення порушення норм законів шляхом створення, зміни або припинення певних правових відносин [7, с. 17]. В.К. Бобров визначає акт прокурорського реагування як офіційний документ (акт), винесений прокурором на адресу відповідного органу чи посадової особи, у якому викладається суть виявлених порушень закону та дається припис про їх усунення [5, с. 74].

Види актів прокурорського реагування обумовлюються видами нагляду, тому внаслідок реформування профільного законодавства сьогодні їх кількість суттєво зменшено, що зумовлює потребу в дослідженні цього питання в історичній ретроспективі.

Стаття 5 Закону України «Про прокуратуру» від 5 листопада 1991 р. визначала такі функції прокуратури: 1) підтримання державного обвинувачення в суді; 2) представництво інтересів громадянина чи держави в суді у випадках, визначених законом; 3) нагляд за дотриманням законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство; 4) нагляд за дотриманням законів під час виконання судових рішень у кримінальних справах, а також під час застосування інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян [3, с. 1]. Зазначені функції визначали напрями нагляду, які здійснював прокурор, та обумовлювали існування таких видів актів прокурорського реагування, як протест (ст. 21), припис (ст. 22), подання (ст. 23), постанова (ст. 24). Зокрема, існування таких документів, як протест і припис, обумовлювалося функцією «загального нагляду», тоді як нагляд за оперативно-розшуковою діяльністю, дізнанням і досудовим розслідуванням обмежувався поданням та постановою (поданням про усунення порушень вимог закону, причин та умов, що їм сприяли; постановою про порушення дисциплінарного провадження). Зауважимо, що реагування під час вказаної функції здійснювалось на підставі як Закону України «Про прокуратуру» від 5 листопада 1991 р., так і Кримінально-процесуального кодексу України 1960 р. Як акт реагування практиками застосовувалися також вказівки, надані в порядку ст. ст. 30, 44 Закону 1991 р. (їх обов'язковість визначено ст. ст. 32 та 45 Закону, Кримінально-процесуального кодексу України та Кримінально-виконавчого кодексу України відповідно), однак на теоретичному рівні їх разом із заявами, дорученнями, висновками, запитами тощо віднесено до актів з організації діяльності прокуратури.

Звуження кола актів реагування відбувалось поступово. Законом України від 18 вересня 2012 р. № 5288-VI скасовано повноваження прокурора щодо внесення обов'язкових для виконання актів прокурорського реагування.

Згідно із Законом України «Про прокуратуру» в редакції, що діяла до 1 грудня 2012 р., таким реагуванням були протест на акт, що суперечить закону, який призупиняв такий акт (ст. 21), та письмовий припис про усунення порушень закону (внесений органу чи посадовій особі, які допустили порушення, або вищому в порядку підпорядкованості органу чи посадовій особі, які правомочні усунути порушення), що передбачав негайне усунення порушення й надання відповіді в 10-денний термін (ст. 22). Також ст. 23 Закону передбачала подання – узагальнюючий документ, спрямований на усунення порушень закону, які носили системний характер, причин цих порушень та умов, що їм сприяють [3, с. 1–2].

Законом України від 18 вересня 2012 р. № 5288-VI введено єдиний акт прокурорського реагування на виявлені порушення закону – подання, яке визначається як акт реагування прокурора на виявлені порушення закону з вимогою (вимогами) щодо таких питань: 1) усунення порушень закону, причин та умов, що їм сприяли; 2) притягнення осіб до передбаченої законом відповідальності; 3) відшкодування шкоди; 4) скасування нормативно-правового акта, окремих його частин або узгодження його із законом; 5) припинення незаконних дій чи бездіяльності посадових і службових осіб (згідно зі ст. 23 Закону України «Про прокуратуру» від 5 листопада 1991 р. в редакції від 18 вересня 2012 р.) [3, с. 2].

Чинним Законом України «Про прокуратуру» подання як акт прокурорського реагування ліквідовано, що зумовлюється ліквідацією однієї з функцій прокуратури – «загального нагляду».

Сучасні функції прокуратури можна поділити на дві групи: судово-змагальні (до яких належать підтримання державного обвинувачення в суді, представництво інтересів громадянина або держави в суді у випадках, визначених Законом) та владно-розпорядчі (наглядові), які безпосередньо пов'язуються з наглядом (нагляд за дотриманням законів органами, що провадять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство; нагляд за дотриманням законів під час виконання судових рішень у кримінальних справах, а також під час застосування інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої

свободи громадян). Вказані функції передбачаються в ст. 121 Конституції України [1, с. 3] та ст. 2 Закону України «Про прокуратуру» від 14 жовтня 2014 р. [4, с. 1].

В умовах реформування, у межах якого відбувається позбавлення вказаного органу певних функцій або утворення їх в обмеженому вигляді, вказані чотири функції фактично зведено до однієї (за окремими винятками) – процесуального керівництва досудовим розслідуванням. Про це свідчать повноваження з нагляду прокурора – процесуального керівника за оперативно-розшуковою діяльністю та слідством, пред'явлення цивільного позову в межах провадження, у якому він є процесуальним керівником, затвердження обвинувального акту, підтримання державного обвинувачення та нагляд за виконанням рішення суду. Тобто нагляд із горизонтального вигляду (коли один працівник наглядає за розслідуванням, інший здійснює функції представництва, третій підтримує державне обвинувачення й так далі) перейшов до вертикального, коли виконання всіх функцій органу зосереджується в руках процесуального керівника досудовим розслідуванням (як уже зазначалося, за певними винятками, що не є предметом нашого дослідження).

З позиції реформування скасування форм прокурорського реагування вважаємо логічним продовженням ліквідації та звуження функцій прокуратури, однак лише за умови запровадження нових форм впливу на усунення порушень у частині нагляду, що лишився. Так, з ліквідацією протесту як форми прокурорського реагування (у редакції профільного Закону до 18 вересня 2012 р., далі замінено поданням відповідно до п. 4 ч. 1 ст. 23) усунуто адміністративний спосіб зупинення нормативно-правового акта чи окремої його частини. Повноваженням зі скасування нормативно-правового акта володіє виключно суд, натомість прокурор реагує шляхом пред'явлення позову в порядку адміністративного судочинства. Щодо решти актів прокурорського реагування альтернативи не створено, унаслідок чого прокурор залишився наодинці з виявленими порушеннями, фактично позбавляється можливості реагувати на них. Причому це питання найболючіше постало перед основною (профільною) функцією – наглядом за дотриманням законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність, дізнання й досудове слідство.

Зокрема, щодо суду ситуація майже не змінилася, за винятком позбавлення прокуратури права вносити документи реагування щодо суддів. Кримінальний процесуальний кодекс України (далі – КПКУ) більш поглиблено забезпечив принцип змагальності (ст. ст. 7, 22 КПКУ) унаслідок введення інституту сторін кримінального процесу, їх поділу на обвинувачення й захист (п. 19 ч. 1 ст. 3 КПКУ) та наділення однаковим правом на оскарження судових рішень обох сторін, забезпечивши таким чином реальну незалежність суду. Аналогічною постає ситуація під час розгляду цивільних справ за участю прокурора.

У частині владно-розпорядчих (наглядових) функцій через відсутність чіткого нормативного визначення акту реагування та неправильне трактування Закону замість внесення документів реагування піднаглядним органам спрямовуються інформаційні листи.

З огляду на відсутність обов'язку піднаглядних органів, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність (далі – ОРД), дізнання й досудове слідство (п. 3 ч. 1 ст. 2, ст. 25 Закону), виконання судових рішень у кримінальних справах, а також під час застосування інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян (п. 4 ч. 1 ст. 2, ст. 26 Закону), виконання вимог, викладених у листах, **вказана ситуація потребує вироблення дієвої практики реагування**. Зазначена проблема не лише зводиться до відсутності можливості реагування прокурора, а й визначається потребою в уніфікації неоднорідної практики оформлення «діалогу» прокуратури та піднаглядних державних органів, що проявилось під час об'єднання прокуратур із районних у місцеві відповідно до нового Закону.

Зокрема, під час здійснення нагляду за дотриманням законів під час виконання судових рішень у кримінальних справах, а також під час застосування інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян, на кшталт попереднього Закону (ст. 45) у прокуратури залишилось право реагування за допомогою **вказівки**, яку чинним Законом віднесено до документів реагування (ч. 4 ст. 26 Закону). Зокрема, **письмові вказівки прокурора щодо дотримання встановлених законодавством порядку та умов три-**

мання осіб у місцях тримання затриманих, попереднього ув'язнення, установи, у яких засуджені відбувають покарання, установи, у яких перебувають особи, щодо яких застосовано примусові заходи медичного чи виховного характеру, та будь-які інші місця, до яких доставлено осіб із метою складення протоколу про адміністративне правопорушення чи в яких особи примусово тримаються згідно із судовим рішенням або рішенням адміністративного органу, а також письмові вказівки прокурора, надані іншим органам, що виконують судові рішення в кримінальних справах та справах про адміністративні правопорушення, є обов'язковими та підлягають негайному виконанню (див. додаток А).

У частині нагляду за дотриманням законів органами, що здійснюють ОРД, дізнання й досудове слідство, ситуація є дещо складнішою.

Функцію нагляду за дотриманням законів органами, які проводять ОРД, дізнання й досудове слідство, передбачену п. 3 ст. 121 Конституції України [1, с. 3] та п. 3 ч. 1 ст. 5 Закону [4, с. 1], варто розмежувати на нагляд за дотриманням і застосуванням законів органом, що проводить оперативно-розшукову діяльність, дізнання й досудове слідство під час виконання ним своїх повноважень (нагляд за органом), та нагляд за дотриманням законів безпосередньо під час провадження оперативно-розшукової діяльності, дізнання й досудового слідства тощо (нагляд за діяльністю). Однією з причин такого розмежування стало існування двох прокурорів (що чітко простежується під час дослідження їх процесуального статусу), передбачених КПКУ 2012 р.: прокурора – процесуального керівника досудовим розслідуванням (ст. 36) та прокуратура – керівника прокуратури (ст. 37), наділених певним комплексом індивідуальних повноважень. Таким чином, існують два суб'єкти уповноважених на відповідне реагування.

Згідно із ч. 1 ст. 25 Закону *письмові вказівки прокурора органам, що провадять оперативно-розшукову діяльність, дізнання й досудове слідство, надані в межах повноважень, є обов'язковими для цих органів і підлягають негайному виконанню* [4, с. 2]. Причому неправильним є віднесення положень цієї норми до вказівок, які надаються в межах кримінального провадження, оскільки йдеться про вказівки, адресовані органу, а не слідчому чи керівнику органу досудового розслідування.

Тобто **прокурор – керівник прокуратури** під час здійснення *нагляду за органом*, що проводить ОРД, дізнання й досудове слідство, у разі виявлення порушень має вносити такому органу вказівку, яка містить вимогу щодо дотримання встановлених законодавством порядку виконання обов'язків, керуючись при цьому ч. 1 ст. 25 Закону (див. додаток Б).

Вказівка спрямовується керівником прокуратури як узагальнюючий документ реагування для усунення системних порушень закону, причин та умов, що їм сприяли. У свою чергу прокурор – процесуальний керівник ліквідує порушення «точково», здійснюючи визначений ч. 2 ст. 36 КПКУ нагляд за дотриманням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням.

Відповідно до ч. 1 ст. 36 КПКУ органи державної влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи й організації, службові та інші фізичні особи зобов'язані виконувати законні вимоги й процесуальні рішення прокурора. Тобто прокурор – процесуальний керівник у разі виявлення порушень під час досудового розслідування будь-якими органами державної влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами й організаціями, службовими та навіть фізичними особами порушень закону має право реагування на такий орган шляхом внесення відповідної вимоги, проте передбаченої ч. 1 ст. 36 КПКУ (див. додаток В). Керівник прокуратури також може внести вказаний документ, однак лише у визначеному кримінальному провадженні як прокурор – процесуальний керівник, що обумовлюється поширенням норм КПКУ винятково щодо нагляду за діяльністю.

Окрім вимоги, процесуальний керівник, керуючись п. 4 ч. 2 ст. 36 КПКУ, у межах **нагляду за діяльністю** надає вказівки слідчому органу досудового розслідування в межах конкретного кримінального провадження, однак це не документ реагування, а документ організації досудового розслідування (акт організації діяльності). Відтак необхідно розрізняти вказаний документ та вказівку керівника прокуратури, що є актом реагування.

Висновки. Отже, на сьогодні документом прокурорського реагування, який можна застосовувати під час здійснення нагляду за органом, є *вказівка*, натомість під час здійснення нагляду за діяльністю вноситься *вимога*.

Керівник прокуратури має вносити документ реагування (вказівку) про усунення порушень органом (узагальнюючий документ), керуючись ст. ст. 25 та 26 Закону України «Про прокуратуру» від 14 жовтня 2014 р., керівнику органу, що проводить ОРД, дізнання й досудове слідство, та керівникам органів, на які покладається обов'язок щодо виконання судових рішень у кримінальних справах, а також під час застосування інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян.

Прокурор – процесуальний керівник вносить документ реагування (вимогу) керівникам органів державної влади, місцевого самоврядування, підприємств, установ та організацій, службовим, а також фізичним особам, керуючись ч. 1 ст. 36 КПКУ.

Список використаних джерел:

1. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квітня 2012 р. № 4651-VI (зі змінами й доповненнями) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.
3. Про прокуратуру : Закон України від 5 листопада 1991 р. № 1789-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1789-12>.
4. Про прокуратуру : Закон України від 14 жовтня 2014 р. № 1697-VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>.
5. Бобров В.К. Прокурорский надзор : [учебник для прикладного бакалавриата] / В.К. Бобров. – 2-е изд., перераб. и доп. – М. : Юрайт, 2014. – 218 с.
6. Історія прокуратури України. Прокуратура Російської імперії [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.gp.gov.ua/ua/russian_empire.html.
7. Крилова І.І. Акти прокурорського реагування: правовий статус та реалізація : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.10 / І.І. Крилова ; Академія адвокатури України. – К., 2010. – 20 с.
8. Советская прокуратура: сборник документов. – М. : Юридическая литература, 1981. – 288 с.

Додаток А

Прокуратура України

КИЇВСЬКА РЕГІОНАЛЬНА ПРОКУРАТУРА

бульв. Лесі Українки, 27/2, м. Київ, 01133

тел./факс: 286-16-48

№ _____

**Начальнику Н-ського ВП
ГУНП в Київській області
майору поліції**

ВКАЗІВКА

про усунення порушень кримінально-виконавчого законодавства України

Проведеною Генеральною прокуратурою України перевіркою, відповідно до вимог ст. 26 Закону України «Про прокуратуру» та наказу Генерального прокурора України № 7гн «Про організацію прокурорського нагляду за додержанням законів при виконанні судових рішень у кримінальних провадженнях, а також при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян», встановлено факти порушення вимог кримінально-виконавчого законодавства України

(Описова частина з вказівкою на порушення закону та посиланням на статтю НПА, наприклад, на ст. 212 КПК України)

З огляду на те, що порушення закону є суттєвими, вкрай негативно впливають на стан організації виконання кримінальних покарань, пов'язаних (не пов'язаних) із позбавленням волі, своєчасність реагування на факти ухилення засуджених від виконання таких покарань, на підставі ст. 26 Закону України «Про прокуратуру»,

В И М А Г А Ю :

1. Усунути наведені порушення кримінально-виконавчого законодавства України під час прийняття до виконання вироку (постанови) суду щодо засудженого Іванова В.В. до покарання у вигляді _____ та під час ведення його обліку.
2. Узгодити _____ з вимогами законодавства.
3. Вжити дієвих та вичерпних заходів до недопущення подібних порушень у подальшому.
4. За неналежне виконання службових обов'язків вирішити питання про притягнення до дисциплінарної відповідальності _____.

Вказівка підлягає обов'язковому виконанню.

Про усунення порушень закону та вжиті у зв'язку із цим заходи проінформувати прокуратуру області до **01.01.2016**, долучивши копії відповідних підтверджуючих документів.

**Керівник
Київської регіональної
прокуратури**

Додаток Б

Прокуратура України

КИЇВСЬКА РЕГІОНАЛЬНА ПРОКУРАТУРА

бульв. Лесі Українки, 27/2, м. Київ, 01133

тел./факс: 286-16-48

№ _____

**Начальнику Н-ського ВП
ГУНП в Київській області
майору поліції**

ВКАЗІВКА

**про усунення порушень кримінального
процесуального законодавства України**

Проведеною Генеральною прокуратурою України перевіркою, відповідно до вимог ст. 25 Закону України «Про прокуратуру» та наказу Генерального прокурора України № 4гн «Про організацію діяльності прокурорів у кримінальному провадженні» (№ 4/1гн «Про організацію прокурорського нагляду за додержанням законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність»; № 1/1 «Про координацію діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції»), які проводять оперативно-розшукову діяльність», встановлено факти порушення вимог кримінального процесуального законодавства України _____.

(Описова частина з вказівкою на порушення закону та посиланням на статтю НПА)

З огляду на те, що порушення закону є суттєвими, украй негативно впливають на стан досудового розслідування кримінальних проваджень (оперативно-розшукової діяльності, протидії злочинності та корупції), на підставі ст. 25 Закону України «Про прокуратуру»,

В И М А Г А Ю :

1. Усунути наведені порушення кримінального процесуального законодавства під час проведення досудового розслідування кримінальних проваджень (оперативно-розшукової діяльності, протидії злочинності та корупції) та під час ведення його обліку.

2. Узгодити _____ з вимогами законодавства.

3. Вжити дієвих і вичерпних заходів до недопущення подібних порушень у подальшому.

4. За неналежне виконання службових обов'язків вирішити питання про притягнення до дисциплінарної відповідальності _____.

Вказівка підлягає обов'язковому виконанню.

Про усунення порушень закону та вжиті у зв'язку із цим заходи проінформувати прокуратуру області до **01.01.2016**, долучивши копії відповідних підтверджуючих документів.

**Керівник
Київської регіональної
прокуратури**

Додаток В

Прокуратура України

КИЇВСЬКА РЕГІОНАЛЬНА ПРОКУРАТУРА

бульв. Лесі Українки, 27/2, м. Київ, 01133

тел./факс: 286-16-48

№ _____

(суб'єкт, вказаний в ч. 1 ст. 36 КПК України)

ВИМОГА

про усунення порушень _____

Прокурором Київської регіональної прокуратури Сергієм С.С. здійснюється процесуальне керівництво в кримінальному провадженні, внесеному до Єдиного реєстру досудових розслідувань 01.01.2015 за № 4201500000000001 за фактом вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. __ ст. ____ КК України,

Під час проведення досудового розслідування встановлено, що _____

(описова частина порушення (з посиланням на НПА), які прокурор вимагає усунути)

Відповідно до ч. 1 ст. 36 Кримінального процесуального кодексу України органи державної влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи та організації, службові та інші фізичні особи зобов'язані виконувати законні вимоги й процесуальні рішення прокурора.

З огляду на те, що порушення закону є суттєвими, негативно впливають на стан досудового розслідування кримінальних проваджень, на підставі ч. 1 ст. 36 КПК України:

ВИМАГАЮ :

1. Усунути наведені порушення _____ законодавства.
2. Узгодити _____ з вимогами законодавства.
3. Вжити дієвих і вичерпних заходів до недопущення подібних порушень у подальшому.
4. За неналежне виконання службових обов'язків вирішити питання про притягнення до дисциплінарної відповідальності _____.

Вказівка підлягає обов'язковому виконанню.

Про усунення порушень закону та вжиті у зв'язку із цим заходи негайно проінформувати процесуального керівника, долучивши копії відповідних підтверджуючих документів.

**Прокурор
Київської регіональної
прокуратури** _____

